

hjemlet, eller man vilde anvende Loven af 8de April 1851. Og jeg kan ikke nægte, at for mig stiller det sig saaledes, at, dersom disse Huuslodder — hvad jo efter Motiverne den største Deel af disse Eiendomme bestaaer af — allerede ere overladte i Fæste eller til Leie til smaa Besiddere, saa seer jeg ikke Andet, end at disse Besiddere med god Grund kunne gjøre Fordring paa, at man gjør Loven af 8de April 1851 anvendelig til Fordeel for dem, da de ellers vilde blive stillede under meget ugunstigere Forhold, end de, der have det tilfældige Fortrin at de have bygget paa deres Lodder. Man kan let tænke sig, at Besidderen af en maaffee ganske ubetydelig Huuslod, som han tilfældigvis har bebygget, har et meget større Areal af disse Eiendomme i Fæste eller tilleie, og saa seer jeg ikke, hvorfor man skal nægte ham den samme Favør med Hensyn til det større Areal, han ikke beboer, som man indrømmer ham med Hensyn til det mindre Areal, han beboer.

Jeg vil endelig henstille en lille Bemærkning, forøvrigt af ubetydelig Vægt, til § 5. Der staaer nemlig, at de Gadejorder, som Statskassen maa ansees at have en Herlighedret over, skulle for Fremtiden sælges uden nogen Kjøbesum mod en passende aarlig Grundafgift. Nu forekommer det mig virkelig forunderligt, at man paa en Tid, da Staten søger at stille sig ved alle sine Domaineeiendomme, vil vedblive at beholde en saadan ubetydelig aarlig Grundafgift; thi, saavidt jeg kan see af Motiverne have disse Gadejorder været bortforpagtede eller bortleiede for en aarlig Afgift af 48 f. Jeg vil derfor henstille, om det ikke skulde være klogere, da Staten ifølge de Principer, der nu gjøres gjældende, synes at skulle stille sig ved Alt, hvad den eier, at kapitalisere disse 48 Skillinger, end at lade dem staae og holde Folk til at opkræve dem. Sagen er vistnok af meget ringe Betydning, men det forekommer mig, at Principet ikke er consequent gennemført. Under en tidligere Periode, da Staten som Godeeier var Herlighedseier, da var det maaffee i sin Orden, at man beholdt denne Grundafgift; men da dette nu er ophørt, bør man ikke længere vedligeholde et Princip, som kommer i

Strid med de øvrige Principer, man har søgt at gjøre gjældende.

Kvarup: Dersom det skulde være Thingets Mening, at det var betænkeligt at overlade til Finantsministeriet at bestemme, hvor stort Skovareal der skal sælges med Jagerspris, vil der jo heller ikke være noget til Hinder for Rigsdagen i derom at give en bestemt Regel. Til Jagerspris hører 3 store Skovstrækninger, nemlig Nordstoven, Nord for Jagerspris, som indeholder noget over 2300 Tdr. Land, Hegnet noget over 500 Tdr. Land Nord for Jagerspris men Syd for Nordstov, og Ost for Jagerspris en mindre Skovstrækning kaldet Færgelunden, som bestaaer af 307 Tdr. Land. Dersom jeg skulde votere for noget Bestemt, vilde jeg stemme for, at denne Skov fulgte med Jagerspris, og dersom jeg fornemmer, at det er den almindelige Mening, skal jeg tillade mig til Sagens 2den Behandling at stille et bestemt Forslag i saa Henseende. 307 Tdr. Land var vistnok aldeles ikke for stor en Skov til en saa betydelig Eiendom, og jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at disse værdifulde Eiendomme ville blive langt bedre betalte i Forbindelse med et passende Skovareal, end naar kun Lystskoven eller saagodt som intet Skovareal fulgte med dem. Hvor stort Areal af Lystskoven er, har Fortegnelsen over Domaineeiendommene ingen Oplysninger om.

Finantsministeren: Af hvad den ærede Forslagsstiller, som udgjør Minoriteten, har anført, seer man, at det er lykkedes ham, formodentlig formedelst nærmere personligt Kendskab med dette Forhold, at komme til en Overbevisning om, hvilket Skovareal der formeentlig burde medfølge ved Salget af Jagerspris; men det vil vist være meget vanskeligt at bibringe hele Thinget og overhovedet hele Rigsdagen en saadan bestemt Anskuelse, da dette Spørgsmaal endnu ikke er drøftet. Det er den Fordeel, som Legislaturen skal have ved at behandle Lovforslag, at det fornødne Materiale først skaffes tilveie af Administrationen, og at der foreligger Oplysninger fra Regjeringens Side, om hvorfor dette eller hiint under særegne faktiske Forhold maa ordnes paa denne eller hiin Maade; men det